

Τὰ ἀδιάβροχα καλύμματα ἐκ πλαστικῆς ὕλης

Τὰ σταφιδόπαννα πού προμηθεύθηκε φέτος ὁ Α.Σ.Ο. εἶναι κατασκευασμένα ἀπὸ μιὰ πλαστικὴ ὕλη πού λέγεται Πι—Βι—Σί.

Τὸ χρώμα τους προτιμήθηκε μαῦρο γιατί ἔτσι ἀυξάνεται ἡ ἀντοχή τους στὴν ἐπιβλαβὴ ἐπίδρασι τοῦ ἡλιακοῦ φωτός καὶ γιατί συγκεντρώνει μεγάλη θερμότητα, πού θὰ τὴν ἐκμεταλλευθούμε γιὰ τὴν ταχύτερη ἀποξήρασι τῆς σταφίδος σὲ σκιά.

Τὰ σταφιδόπαννα εἶναι καθ' ὅλα ἔτοιμα γιὰ χρησιμοποίησι. Οἱ διαστάσεις τοῦ καθενὸς εἶναι ὀκτώ μέτρα μήκος καὶ τέσσερα πλάτος. Ἐπειδὴ ὅμως τὸ Πι—Βι—Σί ἔχει μεγάλη ἐλαστικότητα καὶ κατὰ τὸ τέντωμα ἀπάνω στὸ ἄλωνι θ' αὐξηθῆ κατ' ἀνάγκην τὸ πλάτος του, θὰ μπορῆ νὰ σκεπάσῃ ἄλωνι μὲ διαστάσεις τοῦλάχιστον ὀκτώ μέτρα ἐπὶ τέσσερα.

Τὰ σταφιδόπαννα ἀπὸ πλαστικὴ ὕλη ἔχουν τὰ ἑξῆς σπουδαῖα πλεονεκτήματα :

1. Εἶναι πολὺ φτηνότερα ἀπὸ τὰ πάνινα.

2. Εἶναι τελείως ἀδιαπέραστα ἀπὸ τὸ νερὸ.

3. Ὅταν χρησιμοποιοῦνται μὲ προσοχὴ ἔχουν τὴν ἀντοχὴν στὸ χρόνο πού καταντοῦν πολὺ πλεονεκτήματα ἀπὸ τὰ πάνινα σταφιδόπαννα.

4. Λόγω τοῦ μαῦρου χρώματος καὶ τῆς φύσεως τοῦ ὕλικου, τὸ κάλυμμα τοῦτο συγκεντρώνει καὶ συγκρατεῖ τὴ μεγαλύτερη δυνατὴ ποσότητα ἡλιακῆς θερμότητος, ὥστε νὰ μπορῆ νὰ χρησιμοποιηθῆ γιὰ τὴν ἀποξήρασι τῆς σταφίδος σὲ σκιά, τοποθετούμενοι σὴν στέγη ἀμέσως μετὰ τὸ γέμισμα τοῦ ἄλωνιου μὲ τὰ σταφύλια. Ἡ σταφίδα σκεπασμένη μὲ τὸ μαῦρο πλαστικὸ παννί, λόγῳ τῆς μεγάλης θερμοκρασίας πού πέρνει τὸ παννί καὶ τοῦ ἰσχυροῦ

ρεύματος ἀέρος πού σχηματίζεται ἀπὸ κάτω, ξεραίνεται στὴ σκιά τόσο γρήγορα ὅσο καὶ στὸν ἥλιο.

Μὲ τὸ πλαστικὸ παννί, λοιπόν, πετυχαίνουμε ταχύτερα καὶ τοὺς δύο μεγάλους σκοποὺς πού ἀναζητᾶμε ἀπὸ χρόνια: τὴν παρασκευὴ καλῆς ποιότητος σταφίδος, ἀφοῦ θὰ ξεραίνεται σὲ σκιά καὶ τὴν ἀπόλυτη προστασία ἀπὸ τὶς βροχῆς, μιὰ καὶ ἡ σταφίδα μας θὰ εἶναι μέρα—νύχτα σκεπασμένη.

Τρόπος τοποθετήσεως τοῦ πλαστικοῦ πανιοῦ στὸ ἄλωνι :

Ὅπως ἀκριβῶς τοποθετοῦμε καὶ δένουμε τὸ σταφιδόπαννο, τὸ ἴδιο κάνουμε καὶ γιὰ τὸ πλαστικὸ, μὲ τὴ διαφορά ὅμως ὅτι γιὰ τὸ δεύτερο θὰ πρέπει νὰ προσέξουμε, ὥστε ὁ κορפיᾶς νὰ μὴν ἔχη κορπερὲς γωνιῆς, ἐξογκώματα ἀπὸ ρόζους, σκληθῆρες ἢ καὶ πρόκες, πού μποροῦν μὲ τὸ τράβηγμα ἢ μὲ τὸ παίξιμο τοῦ πανιοῦ ἀπὸ τὸν ἀέρα νὰ τὸ σχίσουν ἢ νὰ τὸ τρυπήσουν. Μεγάλῃ, λοιπόν, προσοχῇ πρέπει νὰ δοθῆ στὴν κατασκευὴ τοῦ κορפיᾶ καὶ τῶν ὑποστηρίγματων του, τὰ ὅποια δὲν πρέπει νὰ ἔξέχουν ὥστε νὰ ἀκουμποῦν στὸ παννί. Ἄν, γιὰ ἕνα ὁποιοδήποτε λόγο, ὁ κορפיᾶς δὲν εἶναι λεῖος καὶ ὀμαλός, θὰ πρέπει νὰ τὸν περιτυλίξουμε μὲ ταινιῆς ἀπὸ παληόπαννα ἢ λινάτσες, ὥστε ν' ἀποφευχθῆ ἡ φθορὰ τοῦ πλαστικοῦ πανιοῦ ἀπὸ τὸ τρίψιμο στὸ γυμνὸ καὶ ἀνώμαλο ξύλο.

Τὰ πανιά ἔχουν στὶς ἄκρες τους μεταλλικὲς πλακοῦλες μὲ δύο τρύπες σὲ κάθε θέσι. Ἀπὸ τὶς τρύπες αὐτὲς θὰ περαστοῦν σχοινάκια, κατὰ προτίμησι βαμβάκερά, γιὰ νὰ δεθῆ, καλὰ τενωμένο, τὸ παννί στὰ πλαϊνὰ σύρματα. Γιὰ τὴν καλύτερη στερέωσι τοῦ πανιοῦ, καλὸ εἶναι νὰ δεθῆ καὶ ἀπὸ τὶς δύο μεριῆς τοῦ πλάτους. (Τὸ σχοινάκι